

Anatol Meszinov

Ezt jelenti

Gésa-zokni! Kontakt-vaku!

Kétütemű dilemma

Azt mondtad, hogy megmondtad?

Azt hiszem, hogy nem hiszem.

Negatív. Vegetáció. Elhízás.

Már mind kidobtuk a szemedbe.

Holnap újrapadjuk.

Azt is kiokádjuk.

Igazad volt. Mindig rossz a lelkiismeretem. Ha

gyilkolni kell. gyilkolás-szabadság

Elpusztítom!

Elfogyasztom!

Felépítem!

Megdöntöm!

Megteremtem!

Agyonüsselek?

Oly régóta áhítom az áldozat engesztelő pillanatait!

Úgy vágyakozom.

Tegnap megint rosszat álmodtam. Valami egyetemes bűnösét. Sokat kínlódunk, míg átmásztunk a sivatag buckáin. Nehezen lélegeztünk, és elvesztettük a saját nyomainkat. Erősen fúj a szél. A homok olyan mint máskor. Forró, de

nem kívánatos. Száraz. És figyelmeztet. Ekkor veszem észre az orrunk előtt csöpögő vízcsapot.

– Látod, megmondtam, Rashid! – üvöltök fel, egyúttal megadva egy talányos dialógus alaphangjait. Ám eszembe jut, hogy barátom, akit most szerettem volna Rashidnak szólítani, már régen elpárologott a nagy szárazságban. Megpróbáltam én is utánamászni, de nem sikerült. „Azok a fránya szögesdrótok!” gondoltam akkor, és lehet, hogy csúnyán káromkodtam is, hangosan: ma már persze nem tennék ilyet, hiszen azóta tudom, hogy a puszta létért folytatott harc még nem jelent semmit. Nem, ha valaki azért küzdök, hogy életben maradjon, az még nem ér semmit. Még akkor sem, ha mindenre elszánt komorsággal viaskodik is. Az igazi küzdelem az, ha – tételezzük fel –, be vagy zárva egy cellába, teljesen egyedül, kapod a napi kosztot, s még csak azt sem tudod, hogyan kerültél oda. Ez látszólag nem nagy dolog. De hogyan lehet elviselni? És, főleg, hogyan lehet ezt később elmesélni? Hogyan létezhet valaki egymagában, egy félhomályos cellában?

Biztosan úgy, hogy nem létezik.

– De hogyan lehetséges ez? – vélem hallani Rashid hangját, aki hallucinációnak, vagy egyszerűen csodának tartja az egészet. „Elképzelem, hogy, mondjuk, beszállunk egy liftbe. Ezt biztosan te is elképzelted, hogy valahogyan leszakad *egyszer csak* a kabin, és zuhanni kezd. Biztosan éreztél már ilyet, hiszen félsz. De most inkább gondolj arra, hogy a kabin zuhan, zuhan és ebben nem vagy teljesen biztos, az is lehet, hogy csak átéled a félelmeidet, vagy valami hasonló, vagy gondold azt, hogy érzed a légáramlatot, vagy hallod a surlódást, ahogy a kabin zuhan a kabinalakú térben, zuhan egyre csak, de soha nem zuhan *le*. Persze ez nem igaz, hogy 'soha', mert egyszer le kell zuhannia, valamikor csak meg kell történnie. De csak zuhan és zuhan. Mit tennél, mondd.”

– Gondolom, miattunk van ez így. – de látom, hogy nem győzi meg a válaszem. Biztosan azt gondolja: „Hátha nincs is így?” Képes ilyet gondolni, hiszen alattomos. Most nincs idő kideríteni, igaz-e. Sokkal jobban érdekel, hogy ki vágta el a lift köteleit, vagy – ami nem ugyanaz –, ki nem zárta el egészen a csapot. Az elején persze azt gondoltam, hogy a két kérdés 'ugyanazt' jelenti, ami azt is feltételezte, hogy a két személy is azonos. Belátom, hogy ez nincs így. A két kérdés két különálló ember gondolatainak végeredménye, tehát a két személy is különböző kell, hogy legyen. „Különb: semmi értelme az egésznek.”

– Mi lenne, ha megnéznénk, iható-e a víz? – kérdezi nyílt alattommal. Mondtam már, hogy alattomos. De azért vannak jó tulajdonságai is. Például: mindig pontosan tudja az időt. Biztosan te is hallottál vagy olvastál már olyan emberekről, akik óra nélkül is meg tudják mondani a pontos időt. Igen, Rashid rendelkezik e kivételes tehetséggel. Így biztos lehetek benne, hogy ha majd egyszer, éppen akkor, mikor meg fogjuk pillantani a homokdűnék ívei között az óceán égszínkének vizét, tehát ha ebben a pillanatban érdeklődni fogok nála: „Most mennyi az idő, Rashid?” – nos, akkor ő a következő másodpercben rá fogja vágni: „tizenhétóranegetpercharminckilencmásodperc”, és biztos lehetek benne, hogy igazat fog mondani. Hiszen akkor fogjuk megpillantani az óceánt. Csak az a baj, hogy nem mondja meg az évet, a hónapot és a napot. Így nem tudom, hogy *mióta* gyalogolok, *mióta* nem ettem és nem ittam. Mindezekről fogalmam nincs. Nem baj, azért jólesik néha megkérdezni, amikor legjobban süt a nap, hogy mennyi az idő, mire hallom a választ, „egyóratizenkilencpercharminchárommásodperc”, és jólesik ilyenkor szomorúan felsóhajtani, „gondoltam, hogy *olyan* körül lehet.” Ezt nem mindig mondom, mert ilyenkor Rashid úgy néz rám, hogy elfog a félelem. Inkább nem mondok semmit.

Hétvilág

– Biztos mérgezett. – válaszolom, saját mohóságomon is uralkodva. Látom, Rashid uralkodik magán, ám sunyi pillantásokkal méreget, tovább vonszolom gyorsan. Igen, fárasztóan brutális vagyok, de a hajánál fogva kell cibálni, lassan toporzékolna és könyörögne. „Hátha nem?” Kevés már az ereje. Nyöszörög, mintha rosszat álmodna.

– Látod, már megint képzelődtünk – súgom elkeseredett hangon, hogy hiteles legyek. Rashid persze nem válaszol, az ördög tudja, mire gondol. Tovább lépegetek, hátranézni már régóta nem merek, félek, már eltűntek a lábnyoma-
im, különben Rashid tetemét is biztosan betemette a szél. Igaz, már magam előtt sem látok semmit, már megint homokvihar lesz, „legalább én is elpárol-
gok”, gondolnám, ha megengedném magamnak. Így is éppen elég dolgom van, lábaimat már szinte teljesen betemette a száraz, forró homok.

kender-kötél. virág-kehely

Eltemetem.

képzelet, vagon, távirat.

szavak, levegő, hangsúly.

víz, tisztaság, iszony.

narancs tűz keringő

halál föld félelem

puha kemény óceán

soha

soha

mindörökké